



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 863/2021
17.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА (...) ..., ..., ... -..., ..., чији је пуномоћник Михајло С. Затезало, адвокат у ..., против туженог ББ ДОО ..., ..., ..., чији је пуномоћник Милан Јакшић, адвокат у ..., ради утврђења повреде жига, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 9Пж 2597/20 од 09.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 17. марта 2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2597/20 од 09.09.2021. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Привредни суд у Београду је донео пресуду П 6576/19 од 25.02.2020. године, којом је у ставу I изреке утврђено да је тужени увозом 485 комада дуксева, 292 комада доњих делова тренерки, 105 комада дечијих тренерки комплет, 144 комада комплет тренерки, 55 комада дечијих дуксева, 98 комада женских тренерки комплет, 708 комада дечијих дресова комплет, 89 пари патика, 25 комада качкета, 25 комада качкета и 291 комада хеланки, повредио регистроване жигове тужиоца бр. ..., ... и ..., тако што је неовлашћено и без сагласности тужиоца користио на роби знаке који су битно слични жиговима тужиоца бр. ..., ..., ...; у ставу II изреке забрањен је туженом сваки даљи увоз, складиштење, продаја или дистрибуција производа којима би се надаље вршила повреда регистрованих жигова тужиоца бр. ..., ... и ...; у ставу III изреке одређено је уништење о трошку туженог робе из става I изреке; у ставу IV изреке обавезан је тужени да у целости плати трошкове складиштења робе из става I изреке пресуде; у ставу V изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 45.750,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 2597/20 од 09.09.2021. године у ставу I делимично је одбијена жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу I, II и V изреке; у ставу II укинута је првостепена пресуда у ставу III и IV изреке и тужба у том делу одбачена; у ставу III изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде благовремену и дозвољену ревизију је изјавио тужени због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију којим је оспорио ревизијске наводе туженог и предложио одбијање ревизије као неосноване. Тражио је накнаду за састав одговора на ревизију и за судске таксе.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду по одредби члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 18/20) и одлучио да ревизија туженог није основана.

Побијана пресуда је донета без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Предмет тужбеног захтева је утврђење повреде тужиочевих међународно регистрованих жигова бр. ..., ... и ... и као последица повреде да се туженом забрани сваки даљи увоз, складиштење, продаја или дистрибуција производа којим би се надаље вршила повреда регистрованих жигова тужиоца.

Према утврђеном чињеничном стању на ком су засноване нижестепене одлуке, на име тужиоца су међународно и национално регистровани за Републику Србију жигови бр. ..., ... и Пуномоћник тужиоца је од стране Министарства финансија, Управе царина, Одељења за заштиту интелектуалне својине, дописом од 04.09.2018. године, обавештен да је од туженог дана 30.08.2018. године привремено одузета роба одређена у обавештењу, због сумње да се робом повређује право интелектуалне својине, о чему је сачињен и записник. На основу приложених фотографија утврђено је да је заплењена роба обележна ознакама које су сличне заштићеним ознакама тужиоца.

На темељу тако утврђених чињеница првостепени суд је, упоређујући у укупном изгледу жигом заштићене ознаке тужиоца и ознаке којом је тужени обележавао заплењену робу (дуксеве, тренерке, патике, качкете, хеланке), и то користећи вербални део ознаке тужиоца, као и графичка решења, утврдио да постоји њихова битна сличност, те да је тужени сличном ознаком обележавао исту врсту робе, и да је тужилац управо тим производима и тим знаковима стекао светски познати бренд, те закључује да је тужени извршио повреду права тужиоца јер би просечни потрошач стекао погрешну представу о пореклу производа чиме се нарушава функција обележавања робе и услуга у промету. У односу на наводе туженог да према одредбама Закона о жиговима транзит робе преко територије Републике Србије и стављања робе у царински поступак ради транзита преко територије Републике Србије не представља повреду права интелектуалне својине, односно повреду жига, будући да законодавац то није прописао, првостепени суд утврђује да су ови наводи неосновани и да, код чињенице да тужени нема овлашћење од тужиоца да ставља у промет и користи тужиочеве међународно заштићене жигове, тужилац као носилац жига ужива право на заштиту и у случају транзитног промета робе, па позивом на одредбе члана 1., 4., 38., 72. Закона о жиговима, а у вези са чланом 280. и 282. Царинског закона и одредбе директиве о жиговима ЕУ 2015/2436 из 2015. године у вези са чланом 16. Устава Републике Србије, закључује да је тужбени захтев основан.

Другостепени суд одбија жалбу туженог и потврђује првостепену пресуду у делу у коме је утврђена повреда и забрана сваког даљег увоза, складиштења, продаје или дистрибуције производа којима би се надаље вршила повреда регистрованих жигова тужиоца, прихватајући у свему разлоге првостепеног суда.

Ревидент оспорава примену материјалног права нижестепених судова, уз наводе да се транзитом робе преко територије Републике Србије не може извршити повреда нечијег жига јер таква повреда није прописана Законом о жиговима који је важио у време када је извршен транзит предметне робе, те да се Царинским законом не може одлучивати у спору за утврђење повреде жига. Ревидент оспорава и примену директиве ЕУ 2015/2436 из 2015. године указујући да није део домаћег правног поретка и да се њом не прописује да се транзитом може извршити повреда жига.

Ценећи ревизијске наводе туженог, Врховни касациони суд налази да наводи ревизије не стоје и да су нижестепени судови правилном применом материјалног права извели закључак да је тужбени захтев основан.

Одредбама Закона о жиговима („Службени гласник РС”, бр. 104/09 и 10/13) који је био на снази у време када је предметна повреда жига извршена, није изричито прописано да носилац жига може забранити другим лицима да неовлашћено користе његов знак заштићен жигом и у случају транзита робе. Наведено не значи да је такав вид правне заштите законом искључен и да носилац жига нема право на заштиту жига и у транзиту. Такво право носиоца жига изричито је установљено тада важећом одредбом члана 280. Царинског закона („Сл. гласник РС“, бр. 18/10...113/17) којом је прописано да увоз, извоз или транзит робе којим се повређују права интелектуалне својине утврђена прописима који уређују то питање и међународним уговорима, није дозвољен. Надаље, сагласно одредби члана 282. истог закона, царински орган је овлашћен да може прекинути царински поступак и пуштање робе која се увози, извози или је у транзиту по службеној дужности, ако посумња да је повређено неко од права интелектуалне својине. Осим тога, такав поступак заштите права носиоца жига познаје и одредба Директиве ЕУ 2015/2436 из 2015. године, која у члану 10 став 4 прописује право носиоца жига да онемогући трећа лица да у трговачком промету у државу чланицу у којој је жиг регистрован уносе производе који на том подручју нису пуштени у слободан промет ако ти производи долазе из трећих земаља и без одобрења носе жиг истоветан жигу регистрованом за те производе или који се по својим битним обележјима не могу разликовати од тог жига.

Следом реченог, право значење одредбе члана 38. Закона о жиговима може се утврдити само систематским тумачењем свих наведених законских прописа, а не само наведене одребе Закона о жиговима, како неосновано тврди ревидент. Уколико одређена радња није изричито по врсти спецификована као неовлашћена употреба жига, то не значи истовремено и да је самим тим она дозвољена. Напротив, неовлашћена употреба жига се у погледу правне квалификације испуњава према садржини конкретне радње у односу на целокупан систем заштите која се пружа носиоцу права на жиг. Стога правилно нижестепени судови закључују да носилац жига може забранити другим лицима неовлашћено коришћење знака који је истоветан са његовим раније заштићеним знаком којим је обележена роба и у случају када се ради о роби у транзиту.

Неосновани су и наводи ревидента у погледу примене Директиве ЕУ 2015/2436 из 2015. године. Ово из разлога што Директива ЕУ 2015/2436 из 2015. године, представља општеприхваћено правило међународног права, које се сагласно одредби члана 16. став 2. Устава непосредно примењује, па није потребна његова изричита ратификација као што је то случај код међународних уговора.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одбио ревизију туженог као неосновану и одлучио као у изреци ревизијске пресуде на основу члана 414. Закона о парничном поступку.

Ставом другим изреке, одбијени су захтеви за накнаду трошкова на основу овлашћења из члана 165. став 1. ЗПП и то с обзиром да тужени није успео у ревизијском поступку, а у погледу тужиоца не ради се о трошковима потребним ради вођења парнице у смислу члана 154. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић